

ΤΗ ΛΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΙΟΥΛΙΟΥ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου καὶ δικαίου Εὐδοκίμου, καὶ Προεόρτια τῆς προελεύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Σταυροῦ γ'.

Ἦχος α'

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Σύμπασα φύσις ἀνθρώπων νὺν προεόρταζε, χαρμονικῶς καὶ σκίρτα, τοῦ Σταυροῦ γὰρ τὸ ξύλον, μέλλει προτεθῆναι πᾶσι πιστοῖς, ἰατρεῖον ἀδάπανον, καὶ νοσημάτων λυτήριον καὶ παθῶν, καὶ παντοίων περιστάσεων.

Δεῦτε κατίδωμεν ξένον πιστοὶ τεράστιον, πῶς τοῦ Σταυροῦ τὸ ξύλον, καταπαύει φλογώσεις, κοιμίζει ἀλγηδόνας, πάθους παντός, ἀπαλλάττει τοὺς κάμνοντας, Προεορτάσωμεν τοίνυν, καὶ τῆ αὐτοῦ, προελεύσει νὺν σκιρτήσωμεν.

Ζῶντες ὁμοῦ καὶ θανόντες προευτρεπίσθητε, τῆς γὰρ ζωῆς τὸ ξύλον, τὸ τὸν Ἄδην νεκρώσαν, ὁ φύλαξ τῶν ἀνθρώπων, ἢ τῶν νεκρῶν ἐξανάστασις ἔρχεται, πᾶσι τὴν ἀφθονον χάριν νὺν παρασχεῖν, τοῖς αἰτοῦσι μετὰ πίστεως.

Καὶ τοῦ Ἁγίου γ' Ὅμοια

Μακαριώτατον τέλος εὔρες Εὐδόκιμε, εὐδοκιμήσας θείαις, ἀρεταῖς φερωνύμως, καὶ κόσμου ταῖς ἀπάταις μὴ συγχωσθεῖς, ἀλλὰ λάμπας φαιδρότερον, τῶν τοῦ ἡλίου ἀκτίνων καὶ τῶν πιστῶν, καταυγᾶσας τὰ συστήματα.

Ἡ ἐλεήμων καρδιά καὶ εὐσυμπάθητος, ὁ τῆς ἀγάπης λύχνος, ὀρφανῶν ὁ προστάτης, γυμνῶν καὶ πενομένων ὁ σκεπαστῆς, σωφροσύνης τὸ ἄγαλμα, τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου ὁ πληρωτής, εὐφημείσθω νὺν Εὐδόκιμος.

Τῆ καθαρά σου καρδιά Θεὸν ἐζήτησας, καὶ τὰ τοῦ κόσμου πάντα, ἐβδελύξω ἡδέα, Εὐδόκιμε θεόφρον, ὅθεν πιστῶς, καὶ τῶν κόπων ἀντάμειψιν, παρὰ Θεοῦ ἐκομίσω παναληθῶς, ὡς ἐν τέλει πεφανέρωται.

Δόξα... Τοῦ Ἁγίου Ἦχος β'

Παντὸς Δικαίου μνήμη μέτ' ἐγκωμίων γίνεται, μεθ' ὧν καὶ ἡ σὴ, θεράπον Χριστοῦ Εὐδόκιμε, ὄπλον γὰρ ἔσχες Σταυρόν, καὶ κράτος ἀήττητον, Τριάδος ὁμοουσίου πίστιν, διὰ τοῦτο μέτ' Ἀγγέλων, συναναπαύη ἀείμνηστε.

Καὶ νύν... Τοῦ Σταυροῦ

Ὁ αὐτὸς

Σύ μου σκέπη κραταιὰ ὑπάρχεις, ὁ τριμερῆς Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ, ἀγιάσόν με τῆ δυνάμει σου, ἵνα πίστει καὶ πόθῳ προσκυνῶ καὶ δοξάζω σε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωῆχου.

Δόξα... Καὶ νύν... Τοῦ Σταυροῦ

Ἦχος πλ. β'

Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ, Χριστιανῶν ἡ ἐλπίς, πεπλανημένων ὁδηγέ, χειμαζομένων λιμὴν, ἐν πολέμοις νίκος, οἰκουμένης ἀσφάλεια, νοσοῦντων ἰατρέ, νεκρῶν ἡ ἀνάστασις, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Ταχὺ προκατάλαβε

Ἐκ γῆς ὁ καλέσας σε, πρὸς αἰώνιους μονάς, τηρεῖ καὶ μετὰ θάνατον ἀδιαλώβητον, τὸ σῶμά σου, Ἅγιε, σὺ γὰρ ἐν σωφροσύνῃ, καὶ σεμνῇ πολιτεία, μάκαρ ἐπολιτεύσω, μὴ μολύννας τὴν σάρκα, διὸ ἐν παρρησίᾳ Χριστῶ, πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα... Καὶ νύν...

Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου, καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου, νίκας τοῖς βασιλεύσι σου κατὰ βαρβάρων δωρούμενος, καὶ τὸ σὸν φυλάττων, διὰ τοῦ Σταυροῦ σου πολίτευμα.

Καὶ Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων ὁ παρών, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς.

Ἵμνω μάκαρ σοῦ τοὺς πανευσεβεῖς τρόπους. Ὁ Ἰωσήφ.

Ὦδὴ α' Ἦχος β'

Ἐν βυθῷ κατέστρωσε

Ἵψηλον τὸν βίον ἐσχηκῶς, καὶ ταῖς ἀναβάσεσι, ταῖς θεϊκαῖς ὀλολαμπῆς γενόμενος, φωτισμὸν μοι αἴτησαι, εὐφημούντί σου, τὰ σεπτὰ πποτερήματα, οἷς εὐδοκιμήσας, ἔτυχες ὧν ἤλπισας Εὐδόκιμε.

Μυριπνόους στέργων διδαχάς, καὶ ταῖς ἀναπτύξεσι, τῶν ἱερῶν, Γραφῶν ἐνασχολούμενος, ἡδονῶν ἐξέκλινας, Παμμακάριστε, τὸ δυσῶδες καὶ ἄτιμον, καὶ εὐωδιάσθης, θεῖαις ἀρεταῖς καλλωπιζόμενος.

Νυσταγμὸν βλεφάρων ἐκ ψυχῆς, Μάκαρ ἀπεδίωξας, ἐπαγρηνπνῶν καὶ Θεῷ συγγινόμενος, ταῖς παννύχοις στασεσι, μὴ καμπτόμενος ταῖς ἀνάγκαις τῆς φύσεως, ὅθεν πρὸς ἡμέραν, ὄντως τὴν ἀνέσπερον κατήνησας.

Θεοτοκίον

Ὡς παστάδα ἔμψυχον Θεοῦ, καὶ θυμιατήριον, τοῦ νοητοῦ καὶ φωτοφόρου ἄνθρακος, τὴν ἀειμακάριστον, ἀνυμνήσωμεν, Θεοτόκον κραυγάζοντες, Χαῖρε ἡ αἰτία, τῆς σωτηριώδους ἀναπλάσεως.

Ὦδὴ γ'

Ἐν πέτρᾳ μέ τῆς πίστεως

Ῥημάτων ζωηρῶν πηγαῖς προσέχων, ἐξέπιες τὸ νῆμα τῆς σωτηρίας, ἐμέσας τὴν κατάπικρον ἁμαρτίαν, καὶ ψάλλων ἔλεγες, Θεῷ Εὐδόκιμε, Ὡς οὐκ ἔστιν, Ἅγιος πλήν σου Κύριε.

Συμπάθειαν ἐκτήσω χριστομιμήτως, διενείμας τὸν πλοῦτον τοῖς δεομένοις, οὐράνιον τὸν ὄλβον σοὶ προξενούντα, οὗπερ καὶ ἔτυχες, βοῶν Εὐδόκιμε, Ὡς οὐκ ἔστιν Ἅγιος πλήν σου Κύριε.

Οἰκειωθεὶς τῷ Κτίστη ἀγάπῃ θεῖα, ἐδέξω τὴν οὐράνιον κληρουχίαν, τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς δὲ Μάκαρ μετέχεις, θέσει θεοῦμενος, καὶ μέλων ἐνδοξε, Ὡς οὐκ ἔστιν Ἅγιος πλήν σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Ἵπάρχουσα Ἀγγέλων τιμιωτέρα, τὸν Κτίστην τῶν Ἀγγέλων τῆ σὴ νηδυῖ, ἐβάστασας καὶ τέτοκας Θεομήτορ, βροτῶν εἰς λύτρωσιν, τῶν μελωδούντων σοί, ὡς οὐκ ἔστιν ἄχραντος πλήν σου Δέσποινα.

Ὁ Εἰρμὸς

«Ἐν πέτρᾳ μέ της πίστεως στερεώσας, ἐπλάτυνας τὸ στόμα μου ἐπ' ἐχθρούς μου, εὐφράνθη γὰρ τὸ πνεύμά μου ἐν τῷ ψάλλειν, Οὐκ ἔστιν Ἅγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος πλήν σου Κύριε».

Κάθισμα Ἦχος δ'

Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ

Εὐδοκιμήσας ἀγαθαῖς ἐργασίαις, ἐδοκιμάσθης ὡς χρυσὸς ἐν Καμίνῳ, τοῖς πειρασμοῖς Εὐδόκιμε αἰοῖδιμε, ὅθεν μετὰ θάνατον, ἀναβλύζεις πλουσίως, θαύματα ὡςνάματα, καὶ νοσήματα παύεις, ὑπερ ἡμῶν ἀεὶ ἐκδυσωπῶν, ὅπως πταισμάτων συγχώρησιν λάβωμεν.

Δόξα... Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Ὁ ἐπὶ θρόνου Χερουβὶμ καθεζόμενος, καὶ ἐν τοῖς κόλποις τοῦ Πατρὸς ἀυλιζόμενος, ὡς ἐπὶ θρόνου κάθηται ἀγίου αὐτοῦ, Δέσποινα ἐν κόλποις σου σαρκικῶς, ὁ Θεὸς γάρ, ὄντως ἐβασίλευσεν, ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη, καὶ συνετῶς νὺν ψάλλομεν αὐτῷ, ὃν ἐκδυσώπει σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Ὡδή δ'
Ἐλήλυθας ἐκ Παρθένου

Τὰ δόγματα τῶν Πατέρων φυλάττων ἀλώβητα, ὀρθόδοξον φρόνημα, σὺ ἐκ νεότητος ἔσχηκας, βίον ἀκηλίδωτον, καὶ εὐσυμπάθητον γνώμην Ἀξιάγαστε.

Οὗ σύγγυσις κοσμικὴ οὐκ ἀρχῆς ἐπικράτεια, οὐ δόξα ἐπίκηρος, σοῦ τὸν πρὸς Κύριον ἔρωτα, ἤμβλυνεν Εὐδόκιμε, ἀλλ' εὐδοκίμησας ὄντως θείαις πράξεσιν.

Ἐψόμενος ταῖς ἐνθέοις μελέταις ἐκάστοτε, ἐχθρὸν ἐταπείνωσας, καὶ ἰαμάτων ἐνέργειαν, εἴληφας Εὐδόκιμε, κρίσει δικαία τοῦ πάντα διευθύνοντος.

Σταλάζουσα γλυκασμὸν ἢ σορός, τῶν λειψάνων σου, πλουσίῳν ἰάσεων, πάθη καθαίρει Εὐδόκιμε, πιστεῖ τῶν τιμώντων σε, καὶ καταφλέγει δαιμόνων πάσας φάλαγγας.

Θεοτοκίον

Πανύμνητε στρατηγίαις τὸν ἄνω ὑμνούμενον, Θεὸν ἀπεκύησας, ἄνθρωπον ὄντως γενόμενον, ὃν ὑπὲρ τῶν δούλων σου, ἐκδυσωποῦσα μὴ παύση ἀειπάρθενε.

Ὡδή ε'
Ὁ φωτισμὸς

Αἶγλη σεπτῆ, τῆς ἀγνείας θεόφρον λελαμπρυσμένος, νόμω, τε τῷ ταύτης συμπεφραγμένος, νύκτα τούβιου ἀπροσκόπτως διέβης, θεωρίας θείαις πτερούμενος, Μάκαρ καὶ πρὸς θείαν, ζῶην κατεσκήνωσας.

Νῦν ἐπὶ σοί, θαῦμα μέγα ὀράται, καὶ θάμβους πλήρες, πῶς μετὰ κηδεῖαν ὄντως χρονίαν, διατηρεῖται ἀδιάλυτον Μακαρ, σοῦ τὸ σῶμα ἐν τάφῳ κείμενον, κρίμασιν οἷς ὄιδε, Θεὸς ὁ δοξάζων σε.

Εὔγε τῆς σῆς, πρὸς Θεὸν παρρησίας, εὔγε τοῦ πόθου, οὐπὲρ ἐκ καρδίας πρὸς τοῦτον ἔσχες, εὐδοκίμησας φερωνύμως, καὶ λάμπας παραδόξως θείαις λαμπρότησι, καὶ καταφαιδρύνας, πιστῶν τὰ συστήματα.

Θεοτοκίον

Ἐπὲρ ἡμῶν, τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα Παρθενομήτορ, πάντοτε δυσώπει τῶν σὲ ὑμνούντων, τοῦ λυτρωθῆναι ἐκ παθῶν, καὶ κινδύνων, ψυχοφθόρων κακῶν καὶ θλίψεων, καὶ αἰωνιζούσης, φλογὸς καὶ κολάσεως.

Ὡδή ς'
Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων

Σταλαγμοὺς γλυκυτάτους ἐστάλαξαν, Μάκαρ οἱ ἰδρώτές σου, καὶ ἀγαλλίασιν, καὶ ἰαμάτων ἔλλαμψιν, εἰς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν αἶνεσιν.

Ἐν αὐλαῖς τοῦ Θεοῦ ἀνεβλάστησας, ἄμπελος πολύφορος, εὐκληματήσασα, καὶ ἀρετῶν τοὺς βότρυας, γεωργῶ τῶν ψυχῶν ἐθησαύρισας.

Βασιλείαν Θεοῦ ἐπεπόθησας, καὶ κατὰ παθῶν βασιλεύσας Ἀοίδιμε, κατ' εὐδοκίαν κρείττονα, τῆς χαρᾶς τῶν Δικαίων ἐπέτυχες.

Θεοτοκίον

Ἐκλεκτὴ τῷ Θεῷ ἐχρημάτισας, ὡς ὠραιότατη χωρίον εὐρύχωρον, τούτου Παρθένε γέγονας, καὶ παστὰς καὶ λυχνία καὶ τράπεζα.

Ὁ Εἰρμὸς

«Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἄβυσσον, Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεὸς μὲ ἀνάγαγε».

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῆ ΛΑ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου καὶ Δικαίου Εὐδοκίμου.

Στίχοι

- Τὸν θεῖον Εὐδόκιμον, ὃ βίος γέλωσ,
- Τὸ θεῖον εὐδόκησεν ἐκστῆναι βίου.
- Δέχνυται Εὐδόκιμον πρώτη τάφος ἐν τριακοστῇ.

Ὁ ἅγιος Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, ὁ κηδευτὴς τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Οἱ ἅγιοι δώδεκα μάρτυρες οἱ Ῥωμαῖοι ξίφει τελειοῦνται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ ἀνάμνησις τῶν Ἐγκαινίων τοῦ σεβασμίου οἴκου τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου τοῦ ἐν Βλαχέρναις, ἔνθα ἀπόκειται ἡ Ἁγία Σορός.

Καὶ προεόρτια τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ, ἥτοι ἡ ἐξέλευσις αὐτοῦ ἐκ τοῦ βασιλικοῦ Παλατίου εἰς τὴν πόλιν.

Στίχοι

- Οἴκου προελθῶν, Σταυρος τῶν Βασιλέων,
- Οἴκοις ἑορτὰς προξενεῖ τοῖς ἐν πόλει.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὦδὴ ζ'

Ἀντίθεον πρόσταγμα

Ἰσχυρὸν ῥωννύμενος, τοῦ Ζωοδότου, σαρκὸς κατεκράτησας, ὀρέξων Πανόλβιε, καὶ νοῦν ἀνεπτέρωσας πρὸς τὰ οὐράνια, μέλπων συντονώτατα, ὁ ὢν εὐλογημένος καὶ ὑπερένδοξος.

Σαυτὸν ἐξευγένισας, ἐγεγενεστάτους, τοὺς Τρόπους κτησάμενος, νοδὸς ἀκεραιότητι, μελέτη σχολάζων δέ, τῶν θεοπνεύστων Γραφῶν, ὄλην σου τὴν ἔφεσιν Θεῷ, τῷ παντεπόπτη Μάκαρ ἀνέτεινας.

Τὰ ἄνω βασιλεία, τὴν ἄνω πόλιν, Θεοῦ τὸν Παράδεισον, Δικαίων τὴν ἀπόλαυσιν, τρυφὴν τὴν ἀνόθευτον, ὄλβον τὸν ἄσυλον, φέγγος τὸ ἀνέσπερον εὐρεῖν, κατηξιώθης Μάκαρ Εὐδόκιμε.

Ῥεόντων τὸ ἄστατον κατανοήσας, ψυχῆς τὰ κινήματα, Θεὸν πρὸς μόνον ἴθυνας, ἐξ οὗ ἐλλαμπόμενος θείαις λαμπρότησι, βίου τὰ προσκόμματα Σοφῆ, ἀνεμποδίστως ὄντως παρέδραμες.

Θεοτοκίον

Ὅν ἔτεκες Δέσποινα ἀεὶ δυσώπει, δουλείας ῥυσθῆναί με, παθῶν, καὶ κατακρίσεως, καὶ τῆς συνεχούσης μὲ δεινῆς πωρώσεως, καὶ τῆς τῶν θλιβόντων μὲ ἀεὶ, ἐπικρατείας θεοχαρίτωτε.

Ὦδὴ η'

Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρὸς

Πῦρ ἐννοῶν τὸ φοβερὸν, πρὸ τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ μέλλον ἐκχεῖσθαι, κατανύζει καρδίας, θερμοὺς ἐκχέει κρουνούς, δακρῶν ἐναποτεφροῦντάς σοί, τῶν παθῶν καμίνους, Εὐδόκιμε θεόφρον.

Ὅλον μετέθηκας σαυτοῦ, πρὸς τὸν Κύριον Σοφῆ ψυχῆς τὸν πόθον, καὶ αὐτῷ ἐκολλήθης ἀναβοῶν ψαλμικῶς, Χριστέ μου, ἰλύος μὲ λύτρωσαι, τῶν θανατηφόρων παθῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἵπομονὴ καρτερικός, καὶ καρδία ταπεινός, σὺ καθωράθης, συμπαθῆς δεομένοις, ἦθος προσφέρων χρηστόν, καὶ τρόπους ἐναρέτους Πάντιμε, οἷς εὐδοκιμήσας, θαυμάτων βρῦεις χάριν.

Σύνεσιν ἔχων θεϊκὴν, πληρωτὴς Δεσποτικῶν ὄφθης λογίων, δεξιὰς στέργων τρίβους, τὰς εὐωνύμους σαφῶς, ἐκκλίνας ὡς ἔννου καὶ φρόνιμος, ὑπερευλογῶν τὸν Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ὁ τοῦ Ἀδάμ Δημιουργός, ἐξ αἱμάτων σου ἀγνῶν δημιουργεῖται, καὶ γαλακτοτροφεῖται ὁ διατρέφων πνοήν, Παρθένε Θεοτόκε ἅπασαν, ὄθεν ὡς Θεοῦ σὲ δοξάζομεν Μητέρα.

Ὁ Εἰρμός

«Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρὸς τῶν Ἑβραίων τοῖς Παισὶ συγκαταβάντα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον

μεταβαλόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὡδὴ θ'

Ἀνάρχου Γεννήτορος

Ἴδεῖν ἐφιέμενος, τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἀρετῶν εὐμορφία σαυτὸν ἐκάλλυνας, καὶ λαμπαδηφόρος εἰσηλθὲς εἰς φωτεινοὺς, νυμφῶνας Ἀγγέλων, συνῶν τῷ Δεσπότη σου, ἀπολαυὼν τῆς θεώσεως.

Ὡς ὄρθρος ὡς ἥλιος, ἀνέτειλεν ἡ μνήμη σου, τὰς ἐν ζόφῳ καρδίας καταφωτίζουσα, σὺ γὰρ καὶ φωτὸς καὶ ἡμέρας, ὡς ἀληθῶς υἱὸς ἐγνωρίσθης, θεόφρον Εὐδόκιμε, διὰ τοῦτό σε γεραίρομεν.

Σοφία κοσμούμενος, καὶ γνώσει λαμπρυνόμενος, ταπεινώσει Καρδίας ὠραϊζόμενος, ὕψει πολιτείας ἐμπρέπων, πρὸς νοητάς, ἐπέβης ἐπαύλεις, μεθ' ὧν ἡμῶν μνήσθητι, τῶν τιμώντων σὲ Εὐδόκιμε.

Ἡμέραν ἑορτίων, καὶ ὠφελείας πρόξενον, τὴν σεπτὴν σου τελοῦμεν ἐκ γῆς μετάστασιν, σὺ γὰρ τοῦ Κυρίου θεράπων, καὶ τῶν αὐτοῦ, ἐντολῶν ἐργάτης, ὄφθης ἀνεπαίσχυντος, ἀξιάγαστε Εὐδόκιμε.

Θεοτοκίον

Φωτὸς ἐνδιαίτημα, τοῦ πάντας καταυγάσαντος, καὶ σκηνὴ καθωράθης θεοχαρίτωτε, γέφυρα καὶ κλίμαξ πρὸς ὕψος τοὺς γηγενεῖς, ἀνάγουσα Κόρη, διὸ σὲ γεραίρομεν, καὶ Πιστῶς σὲ μακαρίζομεν.

Ὁ Εἰρμὸς

«Ἀνάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύριος, σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν τὰ ἐσκορπισμένα, διὸ τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Ἐξαποστειλᾶριον τοῦ Ἁγίου

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις

Καὶ ζῶν Εὐδόκιμος ὄφθης, κατὰ παθῶν παντοδαπῶν, καὶ νῦν εἰσέτι ὑπάρχεις, πηγὴ θαυμάτων τηλαυγῆς, ἐξ ἧς καθαίρονται πάθη, ψυχῶν ὁμοῦ καὶ σωμάτων.

Τοῦ Σταυροῦ

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Σταυρὸς προεορτάζεται, καὶ κόσμος ἀγιάζεται, τάξεις Ἀγγέλων ὑμνοῦσι, τὸν δι' ἡμᾶς σταυρωθέντα, καὶ συμπανηγυρίζουσιν, ἡμῖν καὶ συναγάλλονται, δαυτικῶς κραυγάζοντες, Εἰργάσατο σωτηρίαν, ἐν μέσῳ γῆς ὁ Δεσπότης.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, κατὰ τὴν τάξιν, καὶ Ἀπόλυσις.